

SÜMMÂNÎ

(ö. 1915 [?])

Saz şairi.

Erzurum'a bağlı Narman ilçesinin Sâ-mikale köyünde dünyaya geldi. Doğum yılı çeşitli kaynaklarda 1860, 1861 ve 1862 olarak verilmektedir. Asıl adı Hüseyin olup babası Kasımoğulları'ndan Hasan'dır. Sümmânî'nin çocukluğu köyünde çobanlıkla geçti. On bir yaşında iken rüyasında pîrler elinden içtiği bâde ile "bâdeli âşık" olduğu bir koşmasındaki, "Okudum harfini zihnim bulandı / Yaralarım göz göz oldu sulandı / Baktım çar etrafa kadeh dolandı / Nûş ettim pîrlerin bâdesin tek tek" dörtlüğünden anlaşılmaktadır. Aynı koşmada pîrlerin kendisine abdest aldırıp iki rek'at namaz kıldırıldığını, mahlasının "Sümmânî" ve sevgilisinin Gülperi adlı bir güzel olduğunu söylediklerini belirtir.

Sümmânî'nin kişiliğinin oluşması ve âşık olarak şöhret bulmasında yetiştiği çevrenin önemli tesirleri vardır. Büyük âşıkların yetiştiği Erzurum ve yöresi, Sümmânî'nin hem âşık hayat tarzını benimsemesini hem de Âşık Erbabî gibi bir ustanın çırağı olarak sanatın inceliklerini öğrenip âşık fasıllarına katılmasını sağladı. O da diğer saz şairleri gibi diyar diyar gezerek sanatını icra etti. Kafkasya, Kırım, İran, Afganistan ve hatta Hindistan'ı dolaştığı rivayet edilmektedir. Gittiği yerlerin tanınmış âşıkları olan Çıldırılı Âşık Şenlik, Sezâî, Nihânî, Zülâî, Celâî, Muhibbî, Zuhûrî gibi âşıklarla atışmalar yaptı. Doğu Anadolu âşık edebiyatı Çıldırılı Âşık Şenlik ve Sümmânî çevresinde önemli gelişmeler gösterdi.

Sümmânî'nin vefat yılı da tartışmalıdır. 1912, 1914 ve 1915 gibi farklı yıllar veril-

mekle beraber genel kanaat 1915 yılında (5 Ocak ?) öldüğü yolundadır. Mezarı Sâ-mikale'dedir. 1972 yılından beri zaman zaman Narman'da ve Sâ-mikale'de Sümmânî şenlikleri düzenlenmekte, bu şenliklerle çeşitli âşıklar yanında üniversite çevrelerinden bilim adamları da katılmaktadır. Sümmânî üç evlilik yapmış, Melek, Sabiha ve Feride adındaki hanımlarından beşi erkek, ikisi kız yedi çocuğu olmuştur. Erkek çocuklarından Ali Rızâ ve Şehâbeddin, Sümmânî daha hayattayken ölmüştür. Diğer erkek çocukları Şevki, Fahri ve Zâbit'tir. Torunları Hüseyin Sümmanoğlu ve Nusret Toruni, Sümmânî'nin kurduğu âşık kolu içinde yer alıp âşıklık sanatını halen sürdürmektedirler. Hüseyin Sümmanoğlu Şevki'nin, Nusret Toruni ise Fahri'nin oğludur.

Sümmânî'nin şiirlerini büyük ölçüde koşmalar oluşturur. Şair üzerine Hayrettin Rayman'ın yapmış olduğu doktora çalışmasında 225 koşma, otuz yedi semâî, beş destan, yedi atışma, aruz vezniyle gazel, musammat, müstezad ve divan nazım biçimleriyle yazılmış dokuz şiir yer almaktadır (bk. bibl.). Dili Karacaoğlu, Pîr Sultan Abdal ve Dadaloğlu'na göre ağır, Erzurumlu Emrah'a göre daha sadedir. Sümmânî, Türk halk şiirinin özelliklerini şiirlerinde başarılı şekilde yansıtmıştır. Lirik ve âhenkli söyleyişi, atasözü ve deyimlerle mahallî kelimeleri şiirlerinde kullanması, halk tarafından beğenilip sevilmesini sağlamıştır. Şiirleri günümüzde de başta Erzurum olmak üzere Erzincan, Kars, Artvin, Gümüşhane ve Bayburt yörelerinde ilgi görmek ve "Sümmânî ağzı" adı verilen bir ezgi eşliğinde söylenmektedir. Ünlü saz şairlerine özenerek aruz vezniyle yazdığı az sayıdaki şiirde başarılı sayılmaz. Halk şairlerinin hemen hepsinde bulunan kafiye ve vezin kusurları Sümmânî'de de görülür. Sümmânî'nin şiirlerinin konusunu büyük ölçüde aşk, ayrılık, hasret, ölüm, tabiat, din, zamandan şikâyet, bazı tarihî ve mahallî olaylar oluşturmaktadır. Özellikle aşk temasını işlediği koşmalarında oldukça başarılıdır. Muhtemelen hemşehrisi Emrah'tan etkilenmesi sonucu dinî-tasavvufî şiirleri genellikle öğüt niteliğindedir. Tabiat ise Sümmânî'nin şiirlerinde daha çok dağlarla yer alır. Sümmânî aynı zamanda içinde önemli âşıklar bulunmayan bir âşık kolunun kurucusudur.

BİBLİYOGRAFYA :

Âşık Sümmânî Divanı (der. K. R. B), İstanbul 1944; Murat Uraz, *Âşık Sümmânî ile Gülperi*, İstanbul 1937; Nesip Yağmurdereli, *Sümmânî: Hayatı ve Şiirleri*, İstanbul 1939; Haşim Nezihi Okay, *Âşık Sümmânî*, İstanbul 1959; Mehmet Kardeş, *Meşhur Saz Şairi Âşık Sümmânî*, İstanbul 1963;

a.mlf., *Sümmânî Bibliyografyası*, Ankara 1982; Hayrettin Rayman, *Âşık Sümmânî: Hayatı, Edebî Şahsiyeti, Şiirleri ve Şiirlerinin Tahlili*, [basık yeri ve tarihi yok]; Muhan Bali, "Sümmânî Üzerine Düşünceler", *V. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi Halk Edebiyatı Sektör Bil-dirileri*, Ankara 1997, I, 73-79; Abdülkadir Erkal, *Narmanlı Âşık Sümmânî: Hayatı ve Eserleri*, İstanbul 1998; Nurettin Albayrak, *Sümmânî*, İstanbul 2001; a.mlf., *Ansiklopedik Halk Edebiyatı Terimleri Sözlüğü*, İstanbul 2004, s. 31; Z. Fahri Findikoğlu, "Sümmânî'ye Dair", *Halk Bil-gisi Haberleri*, IV, İstanbul 1934, s. 25-27; Yusuf Ziya Öztürk, "Sümmânî'yi Anarken", *Köz*, I/2, Erzurum 1979, s. 30-33; "Sümmânî", *TDEA*, VIII, 76-77.



NURETTİN ALBAYRAK

SÜMÛT

(السموط)

Yedi muallaka kasidesini ifade eden bir terim

(bk. MUALLAKÂT).

SÜNBÜL EFENDİ CAMİİ

(bk. KOCA MUSTAFA PAŞA CAMİİ ve KÜLLİYESİ).

SÜNBÜL SİNAN

(سنبل سنان)

(ö. 936/1529)

Halvetiyye tarikatının Sünbüliyye kolunun kurucusu.

Merzifon'da doğdu. Asıl adı Yüsf Sinan'dır. Sünbül lakabı ona şeyhi Cemâl-i Halvetî tarafından verilmiştir. Babasının adı (Kayabeyoğlu Ali) dışında ailesi hakkında bilgi yoktur. Hayatına dair bilinenlerin önemli bir kısmı, halifelerinden Yâkub Efendi'nin oğlu Şeyh Yüsf Sinâneddin'in *Menâkıb-ı Şerîf* ve *Tarikatnâme-i Pîrân* adlı eserinde babasından naklen verdiği bilgilere dayanmaktadır. Sünbül Sinan ilk öğrenimini memleketinde yaptıktan sonra İstanbul'a giderek medrese tahsiline başladı. Devrin tanınmış âlimlerinden Efdalzâde Hamîdüddin'in talebesi ve ardından medrese tahsilî sırasında tasavvuf aleyhtarı olarak bilinen Sünbül Sinan, bir arkadaşı vasıtasıyla tanıştığı Halvetiyye tarikatının ana kollarından Cemâliyye'nin pîri Cemâl-i Halvetî'ye intisap ederek tasavvuf yoluna girdi. Üç yıl süren seyri sülûk döneminden sonra hilâfet aldı ve irşad göreviyle Mısır'a gönderildi. Koca Mustafa Paşa Dergâhı'nda irşad faaliyetini sürdüren Cemâl-i Halvetî hacca gitmek ama-

Sümmânî'nin Erzurum'un Narman ilçesi Sâ-mikale köyünde-ki mezarı

